

РЕШЕНИЕ

№ 1212

гр. София, 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Веселина Женаварова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11773** по описа за **2021** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на А. В. А., подадена чрез адв.У., против Решение от 30.08.2021г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 94-ти състав по НАХД № 16041/2020 г., с което е потвърдено наказателно постановление №20-4332-019695/05.11.2020г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което НП на основание чл. 182, ал.1, т.6 от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/ на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и е лишен от правото да управлява МПС за срок от 3 месеца. В касационната жалба са развити доводи за незаконосъобразност на решението на СРС, като постановено при нарушение на материалния закон и допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Конкретно се твърди, че районният съд не е съобразил, че сертификацията на автоматизираното техническо средство, с което е установено превишението на скоростта, е изтекла, а проверката за съответствието му не е извършена от трето независимо лице; че е налице разминаване във фактическото описание на нарушението по АУАН и НП относно скоростта на движение; не е установено мястото на контрол и насочването на радара, не е

съобразено наличието на втори автомобил, не са спазени изискванията на Наредба №8121з-532/12.05.2015г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата. Иска се решението на СРС и потвърденото с него НП да бъдат отменени. Претендират се направените в двете съдебни инстанции разноски.

Касаторът А. В. А. в съд.з., лично и чрез адв.У., поддържа жалба си.

Ответникът – СДВР отдел „Пътна полиция”, р.пр., не изпраща представител в съд.з. и не ангажира становище по делото.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК. По съществуто ѝ съдът взе предвид следното:

Обжалваното решение е валидно, допустимо и съобразено с материалния закон.

За да постанови решението си, с което се потвърждава НП, въззивният съд е приел от фактическа страна, че на 01.10.2020г. около 13,23ч. неизвестен водач управлявал л.а. "Хюндай Т." с ДК [рег.номер на МПС], собственост на А. А., в [населено място], по [улица]", с посока на движение от Телевизионната кула към [улица]. В района на № 28-30 управляваният лек автомобил се движел със скорост 101 км/ч при ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място. Нарушението било установено посредством техническо средство радар TFR1-M № 653, записващо и заснемащо дата, час, скорост и рег. номер на автомобила. Водачът не бил спрял във връзка с установеното нарушение. Била извършена проверка относно собствеността на автомобила, при която е установено, че той е собственост на касатора А.. В саморъчна декларация от 21.10.2020г. същият декларираше, че автомобилът е негов и не може да посочи лицето, което го е управлявало на 01.10.2020г. около 13,23ч.

В жалбата си до СРС касаторът твърди, че е извършил нарушението, тъй като се е наложило за закура съпругата си спешно до Правителствена болница, с признаци на инсулт, което твърдение е опровергано с представеното по делото писмо от МБАЛ [фирма], според което на 01.10.2020г. съпругата на касатора не е бил на лечение в лечебното заведение.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че АУАН и НП отговарят на изискванията за законосъобразност според ЗАНН. Безспорно се установило извършването от жалбоподателя на административното нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП, който след като в нарочна декларация не е могъл да посочи от кого е била управлявана колата му на съответната дата АНО правилно е ангажирал отговорността му. Мотивите на въззивното решение съдържат точно установена фактическа обстановка по делото, съответстваща на тази изложена по наказателното постановление и АУАН, свеждаща се до управление на МПС, при превишение с над 50км./ч. на разрешената за движение в пътния участък скорост; както и изводи относно правната квалификация на нарушението и липсата на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при съставянето на АУАН и при издаването на НП.

Неоснователно е възражението в касационната жалба за ограничаване на правото на защита на касатора поради разминаване в АУАН и НП на фактическото описание по отношение на скоростта на движение на лекия автомобил. В АУАН, както и в НП е

посочено, че е установено движение с 101 км/ч, като в акта, с който е установено нарушението, единствено в допълнение е упоменато, че тази стойност е получена, след като от измерената скорост 104 км/ч е приспаднат толеранс от 3 % в полза на водача. И в двата акта обаче е посочена една и съща стойност на скоростта на движение - 101 км/ч, поради което следва да бъде споделен извода на СРС, че липсва каквато и да е неяснота в обстоятелствата на извършеното нарушение.

Неоснователно е възражението за неправилност на изводите на СРС във връзка с липса на конкретно посочено място на извършване на нарушението. В АУАН и в НП за такова е посочен [улица], с посока на движение от Телевизионната кула към [улица], в участъка на № 28-30. Дори да се приеме, че автомобилът е бил в участъка на №34-36, както твърди касаторът, който е в непосредствена близост до посочения в АУАН и в НП, доколкото не се оспорва и че за него важи ограничението на скоростта от 50км./ч., не може да се приеме, че това разминаване е основание за отмяна на НП.

По възражението на касатора във връзка със сертифицирането и съответствието на техническото средство с което е установено нарушението, касационният съд приема следното:

За да счете, че няма нарушение при използването му, районният съд е взел предвид Удостоверение за одобрен тип средство за измерване и Протокол от проверка № 9-38-19. Удостоверението за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835, изд. от БИМ, съдържа знак за одобрен тип относно мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип TFR1-M и е със срок на валидност 24.02.2020 г. Данни за извършена последваща метрологична проверка на конкретното техническо средство- мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип TFR1-M, се съдържат в Протокол от проверка № 9-38-19. Последващата проверка е от дата – 25.10.2019г. Нарушението, за което е издадено оспореното НП, е извършено на 01.10.2020г. Съгласно чл. 29, ал. 1 ЗИ: "Одобряването на типа се извършва на етапа на производство или при внос на средства за измерване от неodobрен тип за допускане на средствата за измерване до проверка. ". Според Чл. 29а ал. 1 ЗИ, одобряването на типа на средствата за измерване включва: 4. издаване на удостоверение за одобрен тип средство за измерване и вписване в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване. В чл. 30, ал. 1 и ал. 5 ЗЕ е посочено: "Срокът на валидност на одобряването на типа на средствата за измерване е 10 години.; Когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип". В случая е издадено удостоверение за одобрен тип средство за измерване и срокът на валидност на удостоверението е до 24.02.2020 г. спрямо дата на издаване на удостоверението – 24.02.2010 г. по см. на цитираната норма, като действително намиращото се в употреба средство за измерване се счита от "одобрен тип". Факт е извършена последваща проверка на мобилната система за видеоконтрол от дата – 25.10.2019 г. Предвид изложеното касационният съд споделя извода на СРС, че нарушението е установено с годно спрямо специални технически изисквания техническо средство.

Относно твърдението, че последващата проверка на средство за измерване е извършена от лице, което не е трето независима страна за проверките, т.е. което не отговаря на изискванията на чл.47, ал.1, т.2 ЗИ, настоящият състав съобрази следното: Скоростта в конкретния случай е измерена с мобилна система за видеоконтрол "TFR-1M", която е одобрен тип средство за измерване, съгласно Удостоверение за

одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835 от 24.02.2010 г., което средство за измерване е преминало последваща проверка, извършена от специалисти на Лаборатория за проверка на анализатори за алкохол в дъха и радар скоростомери в Сектор "Управление на собствеността" – полицейска техника при ГД "Национална полиция", която лаборатория е оправомощена от председателя на ДАМТН, със заповед № 2050-4/11.02.2019 г., на основание чл. 56 от Закона за измерванията, във вр. чл. 3 от Наредба за реда за оправомощаване на лица за проверка на средства за измерване, които подлежат на метрологичен контрол. Конкретното средство за измерване е посочено в приложение № 1, към чл. 2, съгласно § 4 от ПЗР на Наредбата, в което приложение, представляващо Списък на средствата за измерване, за проверката на които се оправомощават лица под т. 7 са посочени радарскоростомери. Правомощията на тази лаборатория, респективно на служителите към нея да извършват последващи проверки следва от самия Закон за измерванията и е извършено при спазване на реда в Наредбата за реда и оправомощаване на лица за проверка на средства за измерване, които подлежат на метрологичен контрол като самата проверка не е извършена от служители на СДВР, а от служител на лаборатория за проверка на средствата за измерване, която не е подчинена нито териториално, нито функционално на административният орган издал обжалваното наказателно постановление, като същевременно самата тя няма самостоятелни правомощия за контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

Само по себе си обстоятелството, че лабораторията е включена в структурата на МВР, в чиято структура е и наказващият орган, не обуславя зависимост на същата от органите, ангажирани с използване на конкретното средство за измерване, поради което попада в кръга на оправомощените да извършват проверка на средства за измерване субекти по смисъла на чл. 47, ал. 1 от Закона за измерванията, във вр. с § 1, т. 30 от ДР на същия закон, съгласно който "Трета независима страна за проверките, за които кандидатства" е лице, което не е участвало в разработката и не произвежда, внася, монтира, ремонтира, притежава или не използва средствата за измерване, за проверката на които кандидатства, и може да гарантира безпристрастност и независимост на персонала си. Анализът на разпоредбата на § 1, т. 30 от ДР на ЗИ налага извод, че законодателят не е установил като условие, в структурата на коя институция се намира съответната лаборатория. Предпоставките, необходими да се извърши преценка дали е трета независима страна за проверките, за които кандидатства се отнасят до съвсем различни фактически установявания, лимитативно посочени в § 1, т. 30 от ДР на ЗИ.

Т.е. самата проверка не е извършена от МВР, а от ДАМТН, чрез оправомощен субект по смисъла на чл. 47, ал. 1 ЗИ. Самата заповед за оправомощаване, е издадена на основание чл. 50, ал. 1 от ЗИ и представлява индивидуален административен акт, който в случая е влязъл в законна сила, поради и което обсъждането на предпоставките за издаването на същата по см. на чл. 47, ал. 1 от закона е извън предмета на делото съгласно чл. 314, ал. 1 и чл. 339 от НПК и тази заповед не подлежи на косвен съдебен контрол в настоящото производство.

Относно твърдените от касатора нарушения при използването на техническото средство, съдът приема следното:

В Протокол за използване на АТСС е посочено, че автомобилът с измервателният уред, е бил до точка за контрол [улица]. Конкретните географски координата са установени в представените по делото разпечатки от данните от системата за

видеоконтрол, като дори да се приеме, че тези координати отговарят на №32, както твърди касатора, доколкото те са в непосредствена близост, участъка в който се е движел автомобила е бил видим и от двете точки.

Както сочи в решението си районният съд, установява се от Техническо описание и инструкция за експлоатация на мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип "TFR1-M", където в раздел IV "Принцип на действие" е посочено, че трафик радарът TR4D, който е основана част на системата, се използва за измерване на скоростта на МПС, движещи се успоредно на неговия лъч при максимално отклонение от оста на лъча до 8 градуса. В тази връзка настоящият съд споделя като правилен извода на районният, че в случаите, когато не е спазено допустимото максимално отклонение от оста на лъча, радарът не измерва скоростта на движещите се МПС. Видно от представената от ОПП-СДВР снимка на разположението на А. при използването му на 01.10.2020г., същото е насочено съгласно раздел VII от инструкцията.

Касационният съд споделя и изводите на първоинстанционния във връзка с наличието на втори автомобила. Видно от заснетия снимков материал, вторият автомобил е откъд линията с разделителните колчета между платната за движение в различни посоки. С оглед това и при положение, че на радара е зададена посока на задействане "приближаващи", правилно районният съд е приел, че заснената скорост е на управлявания от касатора автомобил.

В касационното производство е представено от Отдел „Пътна полиция“-СДВР извлечение от Дневник за отразяване на резултатите от използване на технически средства, регистрирани с процесния трафик радар, включително за датата 01.10.2020г., т.е. не е налице твърдяното от касатора нарушение по чл.13, ал.2 от Наредба №8121з-532/12.052015 за условията и реда за използване на технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата.

По прилагането на материалния закон, касационният съд намира, че правилно административнонаказващият орган и районният съд са квалифицирали вмененото на А. В. А. фактически описано нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП, за което правилно е определено наказание по чл.182, ал.1, т.б ЗДвП.

Доколкото в рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, X-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 30.08.2021г. по НАХД № 16041/2020г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 94-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.